

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: I.P., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. prosince 2012, č.j. MV-64353-5/SO/sen-2012,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. prosince 2012, č.j. MV-64353-5/SO/sen-2012, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 11. 1. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. prosince 2012, č.j. MV-64353-5/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 17. dubna 2012, č.j. OAM-1947-15/DP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř. s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobce v **žalobě** formuloval dva základní žalobní body. V prvním z nich namítal nesprávné tvrzení správních orgánů o tom, že neplnil účel pobytu na území ČR, když akcentoval, že podnikáním se od 1. 1. 2011 rozumí i výkon funkce jednatele. Druhým žalobním bodem pak vytýkal žalované nedostatečné vypořádání se s otázkou dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného života.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 28. 2. 2013 a navrhoval ji zamítnout. Argumentačně vycházel z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů.

[II] Správní spis

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň, rozhodnutím ze dne 17. dubna 2012, č.j. OAM-1947-15/DP-2012, rozhodlo o neprodloužení doby platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí odvoláním které bylo rozhodnutím žalované ze dne 18. prosince 2012, č.j. MV-64353-5/SO-sen-2012, zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Soud, po provedeném jednání, v němž obě strany setrvaly na svých stanoviscích, dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstanční správní orgán ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky se neprodlužuje podle „*ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb.*“.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění [rozhodnutí] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Stran **prvého žalobního bodu** soud uvážil následovně.

Mezi stranami nebylo sporné, že žalobce nebyl po celou dobu jeho posledního povoleného pobytu evidován jako osoba samostatně výdělečně činná. Stejně tak nebylo sporné, že od dubna 2010 až do konce povoleného dlouhodobého pobytu působil jako jednatel společnosti JUMIX s. r. o.

Argumentace správních orgánů obou stupňů vztahující se k naplnění účelu žalobcova pobytu byla v rozhodnutích vyřčená jednoznačně – žalobce, s odkazem na § 2 odst. 1 obchodního zákoníku [= *podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku*] a na § 30 odst. 1, resp. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [= *účel pobytu musí trvat po celou dobu jeho povolení*], po dobu posledního povoleného pobytu, tj. od 7. 2. 2010 do 6. 2. 2012, plnil účel pobytu jen částečně, **neboť v té době nebyl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná**. Pozice výkonného manažera (v žalobcově případě jednatel společnosti s ručením omezeným) začala být cizineckými orgány považována za „podnikání“ až v průběhu žalobcova posledního pobytu (od 1. 1. 2011).

Správní orgány akcentovaly (a nutno podotknout, že správně) otázku „podnikání“ jakožto jednoho ze zákonem předpokládaných důvodů pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Problémem však je, že se jen velmi okrajově a nedostatečně zabývaly právě skutečností, že žalobce od dubna 2010 působil jako jednatel společnosti s ručením omezeným, byť byly ochotny postavení jednatele akceptovat jako podnikání, ale pouze zhruba pro druhou

polovinu žalobcova pobytu. Nelze se než ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že **zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádné podrobnější členění tohoto předpokladu, hovoří pouze o podnikání v obecné rovině.** Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán se nezabývaly žalobcovou námitkou, že „podnikal jinak“, tedy nikoliv jako OSVČ, ale jako jednatel obchodní společnosti. Neobstojí argument, že na tiskopisu - potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti - společnost JUMIX s. r. o. hovoří o žalobci jako o zaměstnanci. Uvedený tiskopis je listinou, která cizince předem označuje jako zaměstnance (toto označení je předtištěné). Jedinou možností je pak originální formulář proškrtat, nebo do jeho obsahu uvést zpřesňující údaje. A v žalobcově případě bylo uvedeno, že ve společnosti působí jako jednatel. Odkaz na definici podnikání podle obchodního zákoníku a její využití pro účely zákona o pobytu cizinců by mohly být určitým výkladovým ukazatelem, ale pak zde chybí vysvětlení, proč jednatel s. r. o., za použití téže neměnicí se definice, napřed nemohl být, a následně mohl být pro účely zákona o pobytu cizinců za podnikatele považován. Žalovaný totiž netvrdil, že se změnil pohled obchodního zákoníku nebo zákona o pobytu cizinců. V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné. Ovšem má-li být důsledkem (v širším slova smyslu) napadeného rozhodnutí (v jednotě s rozhodnutím prvoinstančním) povinnost cizince (= žalobce) opustit Českou republiku, pak musí být stěžejní tvrzení správních orgánů vyjeveno nezpochybnitelně. **V napadeném rozhodnutí se tak nestalo.**

Stejný závěr soud přijal i u **druhého žalobního bodu.** Odůvodnění správních orgánů se totiž v tomto případě zúžilo na závěr, že žalobcovo soužití s rodinou (manželkou, dětmi, otcem i matkou) je možné na Ukrajině.

Soudu nepřísluší hodnotit, zda by žalobce mohl se svými blízkými dlít na Ukrajině. Podstatné je, že cizinecké orgány se vůbec nezabývaly žalobcovými tvrzeními a předloženými podklady (např. potvrzení o pobytu dcery v mateřské škole, potvrzení o úmyslu manželky žalobce vykonat zkoušku z českého jazyka) mířícími na vazbu jeho a jeho nejužší rodiny (manželka a děti) na Českou republiku. Nepostačí konstatovat, že ony osoby mohou žít společně na Ukrajině. Jistě, to by asi mohly, ale jako odůvodnění neexistence dopadu rozhodnutí do cizincova soukromého a rodinného života je to málo. **Napadené rozhodnutí je tak i ve vztahu k druhému žalobnímu bodu nedostatečné.**

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění nesplňuje parametry nastavené § 68 odst. 3 správního řádu. **Žaloba tak byla shledána důvodnou, a soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[IV] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši poskytnuté po 31. 12. 2012, tj. za 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání před soudem. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. listopadu 2013

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu